

проявів корупції та не перешкоджатиме економічному та соціальному розвитку суспільства, де корупція стане винятком, а не правилом.[3]

Висновок. Боротьба з корупцією у сфері фізичного виховання і спорту має бути постійним викликом для державних інституцій, органів державної влади та широкої громадськості, у зв'язку з чим мають бути задіяні економічні, соціально-психологічні та правові механізми. «Спортивна корупція» не обмежується рамками кримінальних правопорушень, а включає як кримінальну, так і адміністративну, цивільно-правову та дисциплінарну відповідальність. Слід розширювати міжнародну співпрацю у сфері антикорупційної політики, ширше використовуючи вітчизняний та міжнародний досвід.

У сфері фізичного виховання і спорту доцільно створити антикорупційну систему управління, що включає парламентський, судовий, фінансовий, відомчий, державний управлінський та прокурорський нагляд.[4]

Перспективи подальших досліджень у цьому напрямку: дослідити, у яких видах спорту та на змаганнях якого виду корупція відбувається найбільше. Розглянути варіанти вирішення проблеми на конкретних прикладах.

Список використаної літератури:

1. Бантишев О. Ф., Кримінально-правова боротьба з корупцією у спорті, Кримінальне право та криминологія. *Юрист України*. 2018. № 2. С. 146-157.

2. Дем'янчук. Ю. В., Бака О. І. Розробка засобів запобігання та протидії корупції в Україні на основі досвіду розвинених країн. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету*. 2018. № 31. С. 67-69.

3. Казначеева, Д. В. Основні аспекти протидії корупції у сфері спорту. *Дискусійні питання застосування антикорупційного законодавства: матеріали II Міжнар. наук.-практ. конф.(м. Дніпро, 17 листоп. 2020 р.)*. Дніпро. 2020. С. 182-185.

4. Савченко А. В. Протиправний вплив на результати офіційних спортивних змагань: проблемні питання кримінальної відповідальності. *Право і громадянське суспільство*. 2015. №2(11). С.214-217.

5. Шило І. В. Кримінально-правовий аналіз покарань, передбачених за корупційні кримінальні правопорушення, Дніпро: ДДУВС. 2020.С. 192-195.

СУЧАСНИЙ ТАНЕЦЬ: ЕВОЛЮЦІЯ, ВИКЛИКИ ТА ТРАНСФОРМАЦІЇ В КУЛЬТУРНОМУ КОНТЕКСТІ СУЧАСНОСТІ

Тетяна Мошенська, Катерина Москальченко

*Харківська державна академія фізичної культури
Харків, Україна*

Анотація. Проаналізовано концепцію сучасного танцю та висвітлено різноманітні аспекти цього мистецтва. Досліджено способи вираження особистості через сучасні танці.

Ключові слова: танець, хореографія, сучасний, розвиток, виразність, засіб, мистецтво.

Вступ. У останні роки інтерес до сучасного вуличного танцювального мистецтва серед молоді зріс кількаразово. Цей напрям також стає все більш привабливим для професійних хореографів. Школи і студії по всьому світі з'являються з великою кількістю, розвиваються нові танцювальні стилі.

Сучасний танець утворюється шляхом змішування елементів класичного балету, сучасного танцю та інших технік руху, що походять з різних танцювальних стилів. Стріт-денс, який дуже швидко розвивається по всьому світу, користується великою популярністю серед людей різного віку.

Мета дослідження – розглянути поняття сучасного танцю та ідентифікувати основні аспекти цього мистецтва. **Завдання дослідження** – визначити основні проблеми, що виникають у сучасному танці.

Матеріал і методи дослідження: огляд та аналіз інформації з наукових публікацій, засобів масової інформації та інтернет-ресурсів.

Результати дослідження та їх обговорення. В сучасну добу цивілізаційної глобалізації відбувається формування основ культурології та перехід до нової освітньої концепції, в основі якої лежить фундамент освіти. Найбільшої ваги набувають скоріше внутрішні культурно-людські проблеми, ніж зовнішні, пов'язані з навколишньої природою. Наслідком сучасної трансформації базових культурних парадигм стає кардинальна зміна соціального самоствердження індивіда, зміщується акцент з розвитку технічних можливостей та навичок індивіда до підвищення його власне «людської якості» [1].

Розвиток сучасного танцю відзначається постійною еволюцією та зміною під впливом суспільних тенденцій, технологій і культурного контексту. Видатні тренери та хореографи грають ключову роль у цьому процесі, досліджуючи нові напрямки, техніки та інноваційні методи навчання. Вони сприяють створенню нових хореографічних виразів, використовуючи сучасні тенденції та впроваджуючи їх у практику. Їх дослідження допомагають розширити межі та можливості сучасного танцю, сприяючи його постійному розвитку та вдосконаленню.

Танець може служити шляхом до особистісної трансформації, допомагаючи людині відчувати внутрішню свободу та самовираження, відокремившись від чужих думок та знаходячи унікальний спосіб вираження свого досвіду.

Він об'єднує в собі різноманітні стилі, такі як класичний танець, модерн-балет, джаз-танець, хіп-хоп і фанк. У цьому напрямку велику роль відіграє індивідуальність виконавця, адже естрадний танець базується на творчому самовираженні і імпрровізації, де кожен танцівник може проявити свій унікальний стиль та талант.

Як один із найпопулярніших напрямів хореографічного мистецтва ХХІ ст. сучасний танець привертає увагу не лише хореографів, але і багатьох мистецтвознавців [2, 3, 4]. Українська дослідниця Н. Хольченкова поділяє основні напрями сучасного танцю на: сучасні танці: контемпорарі, модерн, джаз (класичний джаз, афро-джаз, стріт-джаз, степ); стріт-денс: вуличні стилі: хіп-хоп,

брейк-данс, локінг, паппінг, крамп; клубні стилі: хаус, вакінг, воуг, денс-хол; комерційні стилі: джаз-фанк, джаз-поп, авторська хореографія;

художні (артистичні) напрями: естрадний танець, диско (диско-слоу), фольк (народний стилізований танець) [5] та ін., в яких розглянуто деякі питання, пов'язані з особливостями сучасного танцю, взаємозв'язок з іншими видами мистецтва, аналізуються деякі теоретичні проблеми, зокрема питання історичного становлення в контексті провідних напрямів сучасного мистецтва. Проте питання сутності поняття «сучасний танець», як і термінологія, прийнята для визначення сучасних танцювальних технік в цілому, лишається одним із нагальних питань в теоретичному дискурсі сучасного танцю.

Висновки. Танець відіграє ключову роль у художньому та моральному вихованні, розкриваючи психоемоційний аспект мистецтва та виховуючи художній смак і любов до прекрасного. Хореографія поєднує музику, ритміку, театр і пластику рухів, створюючи комплексний підхід до розвитку особистості. Це ефективний засіб для розвитку чуттєвого та емоційного сприйняття світу, активізації творчого потенціалу та формування естетичних уявлень.

Сучасний танець, завдяки своїй відкритості до інноваційної взаємодії з іншими мистецтвами, впливає на формування та вираження ідентичності виконавця, що робить його одним з важливих естетично-чуттєвих вимірів реальності.

Перспективи подальших досліджень у цьому напрямку: планується присвятити питанням перспективи сучасного танцю та проблемам, пов'язані з різними стилями танцю.

Список використаної літератури:

1. Башич Ю. Сучасний танець та місце традиційної танцювальної символіки в українській хореографії. Філософія та політологія в контексті сучасної культури. 2014. № 7. С. 26
2. Герц І. Мистецтво Марти Грем у контексті становлення сучасного європейського танцю. Вісник Національної академії керівних –79.
3. Маншилін О. Становлення та розвиток сучасного танцю в Україні. Dance studies. 2018. № 1. С. 38-47.
4. Сучасний танець. Основи теорії і практики : навч. посіб. / О. О. Бігус, О. О. Маншилін, Д.О.Кондратюк, Л.В.Мова, А.В.Журавльова, І.І.Герц, Н.П.Донченко, Н.П.Батєєва. – Київ: Видавництво Ліра-К, 2017. – 264 с.
5. Хольченкова Н. Сучасний танець як засіб здоров'язбереження: основні характеристики та особливості розвитку. Вісник. №152. Т. 2. Серія: Педагогічні науки. С. 176-180.
6. Шейко В. М., Богуцький Ю. П. Формування основ культурології в добу цивілізаційної глобалізації (друга половина ХІХ – початок ХХІ ст.). Монографія. / гол. ред. О. Удод. К. : 2005. 592 с.